

Мина Стоянова

Париж

като някаква флейта,
като пътник обсебен,
тичам по безтегловната вечер.
мисля си за мечета, за лампи и фенери,
и по-малки и по-големи –
скитници те всички.
спомням си за мечето,
помня и разказа,
и кафето и морето –
просто така беше.

вървя и бързам,
бързам, ще протрия обувките на Амели Пулен,
и полата с цветята и слънцето,
просто така беше.
миришеше на Париж, на града и на човека,
но не този, който съм аз
и който ти знаеш или не знаеш.

ах как ухаят местата, където никога не съм била
и които така добре си спомням...
и мирише кафето и морето,
и това мече, което си имаше разказ,
и разказът почти си имаше мече...

а Париж сега свети, блести, ухае и мечтае
и хиляди пътници слизат да го послушат,
да го разгледат, огледат
и да забравят...

и аз гледам, разглеждам тези очи зелени,
сиви, пъстри или сини
те шават, играят и живо си пеят улична песен.
искам да се запозная с тях,
да ги питам за Париж,
за кафето и морето,
за онези хора,
не като мен или тях,
и не каквито ти знаеш или не знаеш –

хора с бели, големи и кръгли обувки,

с чадъри и шапки и мокри коси,
кратчат със книги, унесени в песен,
която уличните лампи и фенери,
и по-малки и по-големи, им шепнат,
скитници те всички...

очите ти блестят като Париж –
те може би така се казват,
ако изобщо някак се наричат...
очите ти играят –
те познават онези малки улички
и всичките бутилки, които се търкалят в празничния ден.
очите ти не гледат мен,
не гледат...

някак кратък миг се заключва в кръг
и се свива, изпива, завършва,
просто потъва така лежерно
заглъхва, издъхва
и хиляди начини има да споделя...

някак кратък миг убива музиката на Париж
и колелата и децата
и кафето и морето...
те не бяха там –
потопени, уморени,
от поглед сив, син, зелен, игрив

някак кратък миг и дълга крачка във завой...
тръгвам си – ей там – далеч, далеч
почти политам...

КРАЙ

© Мина Стоянова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10674>]